

Adriana Karvaiová

Pohovor

V nie príliš vzdialenej
budúcnosti

Copyright © 2023 Adriana Karvaiová

All rights reserved

The characters and events portrayed in this book are fictitious. Any similarity to real persons, living or dead, is coincidental and not intended by the author.

No part of this book may be reproduced, or stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without express written permission of the publisher.

Obsah

- Kapitola 1: Kandidát
- Kapitola 2: Ponuka
- Kapitola 3: Zo sarkofágu
- Kapitola 4: Pravidlá
- Kapitola 5: Debata
- Kapitola 6: Let
- Kapitola 7: Honba za pokladom
- Kapitola 8: Samotár
- Kapitola 9: Liečba
- Kapitola 10: Čas na zamyslenie
- Kapitola 11: Nový parták
- Kapitola 12: A a B
- Kapitola 13: Späť do zasadačky

KAPITOLA 1: KANDIDÁT

Nekonečne dlhý stôl, za jeho vrchom štyria ľudia s prísnyim pohľadom, lemovaní zástupom prázdnych stoličiek.

Na chvíľu sa teatrálne odmlčali. Adam sa začal cítiť trochu nesvoj, ale vzápätí si uvedomil, že práve to môže byť cieľom týchto profesionálov, a tak sa trochu pomechril na stoličke, aby sa uvoľnene oprel dozadu a s letným úsmevom na tvári trpezlivo čakal na nasledovnú otázku.

„Prečo chcete pracovať pre nás?“ Skutočne, nemusel dlho vyčkávať.

„Vašu firmu vnímam ako perspektívnu spoločnosť, ktorá kladie veľký dôraz na udržateľnosť, má pevné základy vo svojej dlhoročnej histórii a v neposlednom rade sa veľmi zaujímam sa o oblasť, v ktorej vaša spoločnosť pracuje. Práca na danej pozícii by mi plne umožnila využiť svoje schopnosti a skúsenosti a zároveň by som si rád rozšíril svoje vedomosti,“ Adam celkom vierohodne predniesol naučenú frázu, pričom v duchu ďakoval majestátnej doske stola, že neprezradila, ako sa pod ňou mierne chveli jeho prsty.

Pokrové tváre členov výberovej komisie naďalej nedávali na sebe nič znať, i keď sa mu zdalo, že žena vpravo mierne ohrnula nos. Mal by azda povedať, že tiež počul, že sa firma podieľa na dôležitom projekte zameraným na udržateľnosť života na Zemi, avšak detaily výskumu stráži tak prísne, až nie je jasné, čo je hoax a čo zlomok dobre utajovaného faktu?

„My veríme, že sme svedkami prelomu digitálneho veku a kvantovej éry, čo prinesie nepredstaviteľné vedecké a spoločenské zmeny. Počítače už nebudú používať tranzistory, ale subatomárne častice, čo umožní neuveriteľný výpočtový výkon. Nejaký fyzik to prirovnal k umiestneniu raketového motora do vášho auta. Aký je na

to váš názor a viete nám v skratke vysvetliť, o čo ide?“ Žena v strednom veku, odetá do luxusne vyzerajúceho kostýmu s perfektne zladenými doplnkami, s vlasmi bezchybne vyčesanými do staromódneho drdola Adamovi sprvoti pripomínala ideálnu sekretárku starej školy, ale hneď nad svojím prvým dojmom mávol rukou v pomyslenom obláčiku nad svojou hlavou. Čo by tu predsa inak robila?

Adamova tvár teraz prezrádzala rozpaky. Povedal si, že je v poriadku porozmýšľať, než otvorí ústa, ale keď sa mu už pauza začínala zdať pridlhá, rozhodol sa začať a veriť, že jeho myšlienkové pochody ho sami niekam zavedú a že jeho slová budú mať hlavu a päť.

„Uhm, predovšetkým, áno, kvantové počítače dokážu robiť výpočty oveľa, oveľa rýchlejšie ako digitálne. Robia to pomocou qubitov, kvantového ekvivalentu núl a jednotiek, ktoré prenášajú informácie v bežnom počítači. Zatiaľ čo bity sú uložené ako elektrické náboje v tranzistoroch vyleptaných na kremíkových čipoch, qubity sú reprezentované vlastnosťami častíc, napríklad momentom hybnosti elektrónu. V subatomárnom svete neplatia zákony klasickej fyziky. Prepáčte, ale je absolútne nemožné to vysvetliť v skratke. Koľko času mi, prosím, viete vyhradiť?“

Ako dúfal, opäť odpovedal uspokojivo. S úľavou si vydýchol, čo sa snažil utajiť, ale osobne mal dojem, že ešte vo vedľajšej miestnosti ho museli začuť funieť.

„Ďakujeme. Verím, že vaše odborné znalosti sú nepochybne uspokojivé. Súčasťou firemnej kultúry našej spoločnosti tiež je, že jednou z priorít sú medzilúčské vzťahy. Zamestnanci nemusia byť nerozluční priatelia, ale pevne veríme, že len netoxické pracovné prostredie bez konfliktov podnieti ľudí k dobrým výsledkom práce. A preto ja mám ešte jednu otázku. Čo vás zaujalo na ľuďoch, ktorých ste tu dnes stretli od vášho príchodu?“ Otázku adresoval človek, o ktorom si vďaka súmernej a hladkej tvári a dlhým, na bledomodro odfarbeným vlasom dlho myslel, že je to mladá žena, až kým neprehovoril dunivým basom.

Adam na okamih odvrátil zrak, aby urýchlene aktivoval svoju vyrovnávaciu pamäť a premietol si na plátno svojej fantázie, koho

doteraz vlastne stretol. Autor otázky sám by mohol byť zároveň jej odpoveďou, na druhej strane, okrem mäťúcej farby vlasov na ňom nič nevšedné nebolo, rozhovor viedol na vysokej úrovni a bolo zrejmé, že je profesionál. Rovnako ďalší traja ľudia po jeho boku. Distingvovaná postaršia dáma, o ktorej rýchlo usúdil, že napriek imidžu ona asi nebude ani rýchlo nahraditeľná asistentka, ale ani náborový pracovník s rozhodujúcim hlasom, bradatý muž s tetovaním na pravom líci a v barchetovej košeli, ktorá by sa viac hodila pohodlie vyhládávajúcemu farmárovi, ani neuveriteľne krásna mladica s bezchybným líčením, dokonalým business účesom a rafinovanými letným šatôčkami z priesvitného materiálu vyzývavého strihu. Adamovi počas pohovoru vôbec nebolo jasné, kto z nich bude mať posledné slovo, a tak svoj pohľad striedavo adresoval všetkým.

A kohože to vlastne ešte stretol od svojho príchodu? Míkvu dvojicu vo výťahu, čo ledva odpovedala na jeho pozdrav, kráčajúc chodbou zahliadol malý hlúčik magnetizovaný automatom na kávu a cez sklené steny obrovskej chodby zazrel všedné kancelárske stoly zavalené papiermi i výpočtovou technikou, z ktorých väčšina bola momentálne opustená a pri iných sa naopak usilovne pracovalo. Celkovo mu táto scenéria ponúkala dojem, že sa jedná o účtovnícku firmu – a v tej veru pracovať nemal ani najmenší záujem.

„Čo ma tu zaujalo na ľuďoch?“ Adam zopakoval otázku, aby získal pár sekúnd navyše. „Vlastne mi pripadalo trochu zvláštne, že ma pri vstupe privítal len elektronický vrátnik, že sa biometrické prvky naskenovali na zistenie totožnosti a vygenerovaný pas ma eskortoval až sem. Nie som si istý, či je to odpoveďou na vašu otázku, ale zaujalo ma skutočnosť, ako málo ľudí som stretol.“

Modré kadere sa vlnili vzduchom, ako ich vlastník prikyvával hlavou. „Veríme, že fyzický vrátnik by bolo mrhaním ľudskými zdrojmi. Ľudia musia robiť dôležité veci, o ktoré sa technika nevie postarať. Aký je váš názor na aktuálne smerovanie umelej inteligencie?“

„Môj názor?“ Adam znovu použil starý trik na získanie času a hneď oľutoval, že teraz musí znieť ako papagáj. „Pravdou je, že síce netuším, kam vývoj AI speje, ani či je v kohokoľvek silách ho

ovplyvniť, ale môj pohľad na vec je taký, že by mala robiť ťažkú prácu namiesto ľudí pracujúcich za minimálnu mzdu, nie písať poéziu a maľovať obrazy. Ale to je skutočne len môj súkromný postoj, dobre chápem, že komplexný vývoj zákonite zahŕňa aj umenie.“

„Máte vy nejaké otázky na nás?“ Kráska vľavo elegantne skočila do reči s vedomím, že ona si to môže dovoliť.

„Uhm, áno, vlastne, veľa vecí ma zaujíma,“ odkašľal si Adam, aby si vyčistil hlavu viac než hrdlo. Túto otázku čakal a dlho hútal, čo povedať. Prečo je pozícia voľná? Zaiste rozširujú tím. Kedy mu dajú odpoveď? Len čo to uznajú za vhodné. Čo je pravda na klebetách o vesmírnom programe? Ďakujeme, ozveme sa. Niečo by tu ale predsa bolo. „Kto by bol môj priamy nadriadený a aké typy projektov by som mal konkrétne na starosti?“

„Naša hierarchia nie je lineárna,“ prehovorila staršia dáma. „Projekty sa pridelujú tímom a funkcia manažéra pravidelne rotuje, to znamená, že po skúšobnej dobe celkom určite sa aj vy osobne môžete ocitnúť v pozícii zodpovedného vedúceho. Pochopiteľne, nie každý exceluje v riadení tímu, niekto je napríklad skvelý ale introvertný technik, a preto manažovanie môžete pokojne odmietnuť, nič sa nedeje. Vo všeobecnosti ale naši zamestnanci vedia, že každá pozícia má veľký význam a prináša mnoho výziev. Tento spôsob reportovania umocňuje pocit zodpovednosti za svoju prácu a tiež nedáva priestor na to, aby po čase niekto nadobudol falošný pocit nadradenosti.“

„Ak tomu správne rozumiem, v rámci tímu sú všetci viacmenej na jednej úrovni a zároveň v prípade pochybenia u každého jedného je možné vyvodiť dôsledky. Avšak od koho dostaneme zadanie?“

„Zjednodušene to môžeme prirovnať k tiketovému systému. Pane, môžete nás teraz, prosím, na pár minút ospravedlniť?“ Bradatý muž hodil pohľadom na dvere a Adam pochopil, že sa má vzdialiť a osirelý tam trpnúť.

KAPITOLA 2: PONUKA

Keďže nechcel stáť hneď pri dverách, aby to, napriek veľkému nutkaniu, nevyzeralo, že načúva, a sadnúť si nemal kam, rozhodol sa popozerať si, čo ukrývajú rámy visiace na stenách okolo. Očakával certifikáty, trofeje firmy, či profil zamestnancov mesiaca alebo možno momentky z dňa otvorených dverí. Privítali ho ale iba zmenšené kópie diel najslávnejších maliarov, grafikov a fotografov, akých kedy zemeguľa nosila. Ako začal uvažovať nad súvislosťou medzi Picassovou Guernicou a firmou zameranou na inovácie v oblasti technológií, ale aj kybernetiky, dvere do zasadačky sa znovu otvorili a hlas ho z diaľky pozval späť dnu.

„Prepáčte, že sme vás nechali čakať,“ modrovlasý mladík ho gestom posadil do známeho kresla. „Chceli by sme vás pozvať na tretie kolo výberového konania, ak budete mať záujem.“

Adam neskrýval svoju radosť. „Áno, samozrejme, veľmi rád,“ vyhrkol.

„Isteže,“ do debaty vstúpila sexica. „Tretie kolo je ale dosť netradičné a vyžaduje si trochu viac času. Ako už bolo povedané, pre nás sú najdôležitejší ľudia. A práve preto pravidelne organizujeme teambuildingové aktivity rôzneho charakteru. Zhodou okolností zajtra sa koná jeden z najrozsiahlejších, predĺžený víkend v tematickom parku. Okrem podpory súdržnosti takýto spôsob interakcie odhalí, či sa nový zamestnanec ku konkrétnej skupine ľudí hodí. Pretože bezpochyby vaša kvalifikácia a pracovné skúsenosti našim očakávaniam zodpovedajú, ale je tiež veľmi dôležité, či so súčasnými zamestnancami sa vám bude dobre spolupracovať, čo je nemožné odhaliť v rámci polhodinového pohovoru. Boli by ste ochotný zúčastniť sa tejto akcie?“

„Teambulding v tematickom parku? Ako Disneyland či niečo také? A spoznať kolegov skôr, než podpíšem zmluvu? Zdá sa mi to ako úžasný nápad. Vy môžete spoznať mňa a ja zase vás.“

„Presne,“ súhlasil chlap, ktorý sa čoraz viac ponášal na typického poľnohospodára. Vystretý chrbát uvoľnil, predlaktie si oprel o stôl a pravú nohu si preložil cez ľavú. „Až na to, že vy nebudete vedieť, kto je kto. Ani kto je rovnako uchádzač ako vy, kto je dlhoročný zamestnanec, dokonca sám generálny riaditeľ sa rád pridá. Pochopiteľne, rozprávať o pracovných záležitostiach je absolútne tabu, ktorého porušenie sa trestá odchodom domov.“

„Presné pravidlá pochopiteľne obdržíte,“ staršia dáma sa to rozhodla skrátiť. „Môžem vás ubezpečiť, že je to veľmi zaujímavá akcia a každý rok nás čaká niečo nové. My sami nevieme, aká bude téma tentoraz, ale ja osobne sa veľmi teším. Keby vám čokoľvek nevyhovovalo, dvere sú otvorené. A teraz prepáňte, ale tlačí nás čas, na rade je ďalší kandidát a my nemáme vo zvyku meškať. Pokojne si zájdite do kuchynky na konci chodby vpravo, dajte si kávu, a keď sa rozhodnete či už tak alebo onak, pri odchode vám elektronický vrátnik dá na výber, takže len stlačte gombík podľa vášho výberu. Potrebujeme váš podpis na prihlášku v prípade súhlasu.“

„Veľmi pekne vám ďakujem na ponuku a aj za váš čas,“ konečne Adam dostal slovo. „Nepotrebujem premýšľať. Do skorého videnia, s veľkou radosťou.“

„Starostlivo si prečítajte informovaný súhlas,“ poradila mu mladá žena, pričom sa naklonila nad stôl a zrazu sa Adamovi zdalo, že ho sleduje, či jeho zrak skĺzne do beztak hlbokého výstrihu tesnej blúzky. Odolal.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>